

REZUMAT

Prezenta lucrare reprezintă o abordare critică și analitică a rezultatelor activității mele artistice, pedagogice și de cercetare, din 2007 până în prezent. Sinteza acestei analize se regăsește, ca parte integrată a tezei, atât în planurile de evoluție a carierei mele artistice și didactice, cât și în formularea noilor direcții de cercetare.

Analiza actuală se bazează pe cele două idei principale, care au marcat întreaga mea activitate: originea și geneza acțiunilor organice în realitatea scenică și necesitatea unei metodologii performante în pedagogia artei actorului.

Esența artei actorului este crearea Acțiunii, născută din actul ludic și materializată în jocul de rol. Ființarea actorului în *hic et nunc*-ul realității scenice este posibilă mulțumită capacității umane de actualizare a potențialităților sale virtuale latente, capacității substitutive, spontaneității constructive, impulsului creativ uman. *Via regia* spre creația actoricească originală trece prin personalitatea și unicitatea Act-Omului hrănit de biografie și „elan vital”, proprii fiecărui individ. Conceptul de Act-Om definește latura actanțială a personalității umane, fiind liantul dintre persoana civilă și actor. Act-Omul este cel care asigură posibilitatea originii și dezvoltării personalității artistice. Mecanismul psihofizic uman este agentul comun atât al realității cotidiene, cât și al realității scenice. Singurul agent capabil să parcurgă drumul de la realitatea cotidiană la realitatea scenică, de la orizontalitatea textului dramatic la verticalitatea textului-spectacol, de la textul conceptual la textul acțiunilor este Act-Omul. Existența presupune o foame de acțiune (*act hunger* morenian) ce se poate concretiza atât în devenirea de sine cotidiană, cât și în obiectul de artă, cu valoare estetică incontestabilă, denumit *interpretarea personajului dramatic*. Garantul adevăratei Acțiuni este *Histrionul, Persoana Ludică, Higher ego*-ul cehovian, sau *A1*-ul meyerholdian.

Realizările mele artistice, atât rolurile din teatru, cinematografie, televiziune,

teatru radiofonic, spectacole-concert, cât și regiile spectacolelor de teatru, sunt prezentate în funcție de îndeplinirea acestui deziderat suprem de a da naștere adevăratei Mișcări, fără pretenția unei ierarhizări valorice. Pentru realizarea acestei abordări critice, am pornit de la analiza structurilor spectaculare (structura situațională, structura fizică, structura ludică / verbală și structurile mixte) și a principiilor în care a avut loc generarea Acțiunii (principiul psihic Ψ , principiul fizic F și principiul verbal V).

Pe plan didactic, este absolut necesară redefinirea rolului (de multe ori, a rolurilor) de *pedagog* (*paidagogos* = **sclav** însărcinat cu educația tinerilor, care avea obligația să fie tot timpul alături de ucenicul său), a obiectului și metodologiilor folosite în situația educațională artistică. Specificul educației teatrale constă în îmbinarea caracterului său de grup cu cel individual, rolul pedagogului fiind când de lider de grup, responsabil cu dinamica, coerența și funcționalitatea grupului, când de martor al procesului de autodefinire artistică a fiecărui student. Fiind un adept al principiului educațional Maestru-Discipol în educația artistică și bazându-mă atât pe experiența mea pedagogică și profesională din ultimii 20 de ani, cât și pe experiențele colegilor din instituțiile de învățământ teatral din alte țări, am încercat să elaborez o metodă proprie de „predare”, care să țină cont de contextul academic actual, fără să știrbească principiile specifice procesului educativ artistic.

Demersul didactic propriu (principiile pedagogice, cursurile originale, antrenamentele specifice, metodele, tehnicile și procedeele care stau la baza elaborării personajului scenic, alegerea materialului de studiu, spectacolele-examen și cele de licență) este prezentat în oglinda realizărilor studenților mei, cu scopul de a creiona premisele unor perspective teoretice și practice în vederea definirii și delimitării ariilor tematice în sprijinul cercetării artistice, cercetare fundamentală pentru dezvoltarea conceptului de *doctorat profesional*. Din acest punct de vedere, marea provocare a viitorului conducător de doctorate profesionale, în domeniul

artistic, în general, și al actoriei, în mod special, este una dublă. El trebuie nu doar să facă dovada capacității de a propune teme pentru cercetare și a celei de a planifica și a îndruma până la finalizare eforturile tânărului actor-cercetător, dar și a faptului că posedă capacitatea de a „inventă” forma și a circumscrie coordonatele între care trebuie să se realizeze demersul – în egală măsură, teoretic și practic –, care merită pretențioasă și deocamdată insuficient circumscria titulatură de „cercetare artistică”. În această abordare, analiza funcționalității demersului pedagogic devine obiectul principal al proiectelor mele de cercetare științifică.

Activitatea mea de cercetare științifică s-a desfășurat în două direcții distincte: pe de o parte, în direcția cercetării fenomenului jocului de rol și, implicit, a creației artistice (o cercetare calitativă), iar, pe de altă parte, în direcția cercetării componentelor psihologice ale aptitudinilor actricești și a impactului propriei metodologii de predare (cercetare cantitativă). Având în vedere caracterul bipolar al cercetării artistice, această activitate este discutată în capitolul consacrat creațiilor artistice, respectiv rezultatelor mele profesionale.

SUMMARY

The present paper is a critical and analytical approach of the results of my artistic activity, teaching and research, from 2007 to the present. The synthesis of this analysis will constitute an integral part of my thesis, both in the Artistic and Teaching Career Development outlines and in the chapter dedicated to the formulation of the new directions of research in this field.

The current analysis is based on two main ideas that have marked my entire work: the origin and genesis of organic actions in theater and the need for efficient methodologies in the act of Art pedagogy.

The essence of the actor's art is to create Action, Action born out of the playful act and materializing in role play. The existence of the actor in the *Hic et nunc* reality of the stage is possible thanks to the human capacity of updating his potential, his substitutive abilities, his constructive spontaneity, the human creative impulse. The *via regia* towards the original acting creation passes through the personality and uniqueness of the Act-Man fed on his biography and vital flow, characteristic to each individual. The concept of the Act-man defines the action – side of human personality, being the link between the individual self and the actor.

The Act-man is one who can provide the possibility of the origin and of the development of the artistic personality. The human psychophysical mechanism is the common agent of both the everyday reality and the reality of the stage. The only agent that is able to walk the way from the reality of everyday life to the reality of the stage, from the horizontality of the dramatic text to the verticality of the show-text, from the conceptual text to the text of actions is the Act-man.

Action requires the existence of a hunger for action (the Morenian *act hunger*) that may result in becoming the everyday self as well as the object of art with undeniable aesthetic value, called the interpretation of dramatic character. The guarantor of true action is the *Histrion*, the *Playful Person*, the Chekhovian *Higher ego*, or the Meyerholdian *A1*.

My artistic achievements, both the roles in theater, film, television, radio plays, concert-performances, as well as the direction of theater performances are presented according to the fulfillment of this ultimate goal of giving birth to the true Movement, without the claim of a value hierarchy. To accomplish this critical approach, I started with the structure analysis of the spectacular (situational structure, physical structure, playful/verbal structure and mixed structures) and the principles that have been generating Action (the psychological principle Ψ , the physical principle **F** and the verbal principle **V**).

As far as teaching is concerned, it is absolutely necessary to redefine the role (often roles) of the teacher (*paidagogos* = slave entrusted with the education of youth, who was obliged to be always with his disciples), the scope and the methodologies used in the artistic educational situation. Specific to teaching drama is its combination of group and individual character, the individual teacher's role being that of group leader responsible for the dynamics, consistency and functionality of the group or that of witness of the artistic self-definition process of each student, alternatively. Being an adept of the Master-disciple principle in Arts education and relying both on my teaching and professional experience of the last 20 years, and on the experience of my colleagues working in theater education from other countries, I have tried to develop my own method of "teaching", which takes into account the current academic context, without succumbing from the specific principles of teaching art.

My particular approach to teaching (pedagogical principles, original courses, specific training, methods, techniques and procedures underlying the development of scenic character, the choice of study material, exam and final exam performances) is presented in the mirror of my student's achievements in order to outline the premises of theoretical and practical perspectives on the definition and delimitation of thematic areas and to support artistic research and fundamental research towards the development of the concept of professional doctorate. From this perspective, the challenge facing the future advisor of professional doctorates in the Arts in general, and in the field of acting in particular, is twofold. One must not only demonstrate the ability to propose topics for research, to plan and to guide the young actor-researcher's efforts towards the completion of the thesis, but also to have the ability to "invent" a well-defined form and the coordinates of the approach – equally theoretical and practical – which deserve the pretentious and yet not sufficiently defined title of "artistic research". In this approach, the functional analysis of the pedagogical approach is the main object of my research projects.

My research work has been conducted in two distinct directions: on the one hand in the research of role play and of artistic creation (qualitative research) and on the other hand in the research of the psychological components of the actor's skills and the impact of my own methodologies of teaching (quantitative research). Given the bipolar nature of artistic research, this activity is discussed in the chapter on artistic creations, and in that on my professional results, respectively.